

TESTI | SERBLIN & SON PERFORMER.NET -INTEGROITU VAHVISTIN

PIKKUVELI PARRASVALOISSA

SAIN PARI VUOTTA SITTEN KUULTAVAKSI VALTAVIRRASTA POIKKEAVAN SERBLIN & SONIN FRANKIE-VAHVISTIMEN. LAITE OLI JUURIAAN MYÖTEN PALA AITOA ITALIAA. TÄLLÄ KERRALLA KUULTAVANA KÄVI FRANKIEN EDULLISEMPI PIKKUVELI PERFORMER.

TEKSTI JUSSI ARVIO | KUVAT JUSSI ARVIO & VALMISTAJA

Kun maahantuoja yllätti tarjoamalla tuoretta Serblin & Son Performer -vahvistinta kokeiltavakseni, ilahduin kovasti. Rakentava palautteeni boheemista Frankiesta (lue lisää Hifi-maailman numerosta 7/23) ei selvästikään ollut loukannut maestro Fabiota, joka sattuu olemaan legendaarisen Franco Serblinin veljenpoika sekä mies Faseaudion takana.

Siinä missä Frankie oli juhlava alumiinin ja puun muodostama kerroskakku, on edullisempaa sarjaa edustava Performer olemukseltaan hillitympi. Kun huomioi laitteen suhteellisen pienen koon, on paketti silmälle helppo. Mukaan on kelpuutettu myös tyyliin istuva pieni näyttö, jollaista kaipasin jo Frankieen.

Mustana tai hopean sävyllä tarjottava Performer on Frankien tavoin tarjolla striimerillä tai ilman. Kokeiluun tulleen version nimessä oli .net-lisätunniste, eli se sisälsi

striimerin. Sen sijaan da-muunnin on kummassakin aina vakiona.

PALA ITALIAA

Performer osoittautui oikein kiinnostavaksi tapaukseksi. Aivan mutkitta ei matka kuitenkaan alkanut. Huomasin, että paketissa kolisi pala Italiaa; voimakkuussäätimen painava täysmetallinuppi oli irronnut rahdin reuttamanaan. Tunnustan, että mielessäni kävi useampikin autovitsi, joskin turhaan, kuten sittemmin selvisi.

Tarkempi tutkimus paljasti, että voimakkuussäätimen muovinen akseli oli murtunut. Tällä ei ollut kuitenkaan varsinaista haitta-vaikutusta, sillä säätimen rakenne on miniatyyrireleisiin ja vastusverkostoon perustuva ja voimakkuussäätö toimi kaukosäädintä käyttäen moitteetta. Kun kerroin asiasta, Fabio tunnisti ongelman. Kaikki yksilöt onkin jo marraskuusta 2023 alkaen varustettu me-

tallisilla versioilla, mutta maahantuojan demolaite oli jäänyt epähuomiossa päivittämättä. Päätimme maahantuojan kanssa yhdessä, että kosmeettisesta haitasta huolimatta testi voi jatkua.

EDELLEEN PERSOONALLINEN

Kuten Frankiessa myös Performerissa on omat persoonalliset puolensa. Esimerkiksi kaiutinannot kelpuuttavat vain banaaniliitimet. Digiotot ovat rajalliset sisältäen vain yhden koaksiaalisen ja yhden optisen otto-liitäntän. Usb kelpuuttaa sekä vain massamuistin.

Frankiesta tuttu tuplavoimakkuussäätökin on päätetty pitää. Tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että kaukosäädettävän, kaikkiin ottoihin vaikuttavan analogisen voimakkuussäädön ohella striimeriä käytettäessä on huomioitava sen oma erillinen, ohjelmistopohjainen voimakkuussäätö, jota hallinnoidaan AirLino-sovelluksesta (iOS, Android). Ratkaisu herätti jo Frankien kokeilussa tunteita.

Fabio ymmärsi ihmettelyni ja tarkensi asiaa: "Striimausmoduuli on itse asiassa tämmälleen sama kuin Frankiessa. Digitaalinen voimakkuussäädin on sisäänrakennettu toiminto kaikissa kolmannen osapuolen kehitetyissä sovelluksissa, emmekä näe mitään syytä investoida sovelluksen mukauttamiseen. Itse asiassa suosittelimme käyttäjää pitämään digitaalisen äänenvoimakkuuden maksimissaan ja käyttämään vain vahvistimen analogista äänenvoimakkuutta parhaan äänenlaadun saavuttamiseksi".

Entä tukeeko Performerin striimeri Roonia? "Emme tue Roonin omaa RAAT-protokollaa (korkealle bittisyvyydelle ja näytteenot-totaajuudelle). Roon-käyttäjille tiedoksi, että sekä Performer että Frankie toimivat dlna- ja Airplay2-protokollilla, jotka tekevät työssä 99 prosentissa tapauksista täydellisesti".

Fabion viittaus bittisyvyyteen ja näytetaajuuteen poiki vielä tarkennuksen: "Emme usko alan kaupalliseen kilpailuun, jossa bittisyvyyttä ja näytetaajuutta nostetaan yhä korkeammalle tasolle, kun suurin osa parhaasta musiikista on todellisuudessa vain (yli)näytteistetty uudelleen audiofileille. Mutta tämä on liian laaja asia käsitellä tässä yhteydessä".

Mikäli edellä mainittujen asioiden ei anna häiritä, on tarjolla viihdyttävä-ääninen ab-luokassa toimiva integroitu vahvistin, 60 wattia kanavakohtaista tehoa kahdeksalle ohmille sekä Fabion oma, Fasen ajoilta jalostettu piirisuunnittelu. Mukaan seuraava si-

säinen dac on sekä varsin kelvollinen laitteen kokonaisuuden huomioiden.

VARUSTELULTAAN PÄÄOSIN ASIALLINEN

Mukana on kolme rca-linjaottoa ja yksi säädettävä linja-anto, jo mainitut digiotot, bluetooth (aptx) sekä tietysti langallinen ja langaton verkko. Hieman erikoisempaa on mm/mc-oton toteutus; mm-rasia käy heittämällä, mutta mikäli halutaan säätää rasiakuormaa (mc), täytyy valmistaa kaksi rca-plugia, joihin juotetaan halutuilla arvolla komponentit. Nämä plugit kytketään levysoitintona vieressä oleviin load- eli kuormaliitäntöihin.

Kaukosäädin on metallinen aski, joka ei ole mukavimmasta päästä. Pienet napit ovat sormille terävät. Mukaan on mahduttettu perustoiminnot eli virtapainike, voimakkuuden säätö, ottojen valinta sekä pikavaimennus. Laitteen käyttö ilman kaukosäädintä on suoraviivaista: voimakkuussäädintä kiertämällä laite käynnistyy tai sammuu, kiertosuunnasta riippuen. Voimakkuus säätöasteikolla 1-127. Toisella kiertosäätimellä valitaan haluttu otto. Pieni oled-näyttö ilmaisee otton nimen sekä voimakkuuden numeroina. AirLino-sovellus ajaa hyvin asiansa, mutta valmistajan mukaan muitakin soveltuvia vaihtoehtoja on tarjolla (esimerkiksi mConnect Player).

SERBLIN & SON PERFORMER.NET

Hinta	Alk. 1 695 euroa, striimerillä 1 945 euroa
Edustaja	Seastone Audio Oy
Lisätietoja	serblinandson.com seastone.audio/fi/
Mitat (l x k x s)	43 x 8,9 x 25,4 cm
Paino	8 kg
Tulot	3x rca, 1x mm/mc
Digitaaliset tulot	1x optinen, 1x koaksiaalinen
Lähdöt	1x pre out (rca)
Muuta	Wifi, bluetooth aptx, kaukosäädin, striimeri
Valmistajan ilmoittamat tekniset tiedot	
Teho	60 W / 8 Ohm, 100 W / 4 Ohm
Tehonkulutus standby	0,5W

SAMANLAINEN ERILAINEN

Äänellinen yhdenmukaisuus Frankieen ilmeni heti kuunteluiden alkuvaiheessa. Ei ihme, sillä Fabion mukaan "päätemoduuli on täsmälleen sama kummassakin vahvistimessa, mutta virtalähde on Frankies- sa vahvempi ja hienostuneempi. Isoveljessä on muun muassa kolme erillistä lähtömuuntajan käämiä ja niihin liittyvät suodatin- ja stabilointipiirit Performerin yhden sijaan. Sisäinen da-muunnin on kummassakin sama ja pohjautuu Wolfsonin 24-bittiseen 192 kilohertsin kykenevään piiriin".

Kuunteluiden edetessä en vain tyytynyt kuulomuistiini, vaan katsoin Frankieta koskevia muistiinpanojani. Muun muassa seuraava kommentti olisi voinut koskea Performeria: "Oli suorastaan helpotus havaita, että Fabion ydinosaaminen on kohdillaan. Varsin tasapainoinen ja samalla positiivisen menevä, innostava ääni piti mukavasti otteessaan liekeistä lederhosen-rokkiin. Äänessä ei ilmennyt arkailevaa varovaisuutta, muttei myöskään turhan skarppia elostelua tai ruuskamaista piiskontaa".

Kirjoitin Frankiesta myös näin: "Vaikka vahvistin ei kuulostanut erityisen maalailevalta tai edes suuren suurelta, niin se enemmän kuin korvasi tekotaitteellisen taituruuden, pikkusievän hetkissä viipyilyn tai voimaa uhkuvan väännön rehellisellä elämänmaulla ja hillityllä eleettömyydellä. Tarkkuudeltaan ääni edusti hyvää keskita- soa. Kokonaisuus oli hyvällä tavalla riittä- vän hajuton ja mauton toimiakseen erilaisil- la kaiuttimilla luontevasti".

Jälkeenpäin on vaikea arvioida, paljonko Frankien äänen ominaispiirteistä tai laadusta Performer tavoitti. Kummankaan kanssa ei syntynyt vaikutelmaa loputtomasta voimasta tai suuresta draamasta. Kummassakaan mikään äänellinen seikka ei myöskään vaatinut muita enemmän huomiota tai pyrkinyt korostuen esiin.

Testimusiikkia valitessani koin, että paras käsitys syntyi, mikäli mukana olisi samoja näytteitä kuin Frankienkin kanssa. Osittain tämä toki toteutuu jo siksin, että soitan aina saman referenssilistan läpi. Sen jälkeen etsin näytteitä, joilla saan haarukoitua laitteen mahdolliset preferenssit ja no-got selvemmin esiin.

Joka tapauksessa listani vakiotuuttas, Kenichi Tsunoda Big Bandin Take Five (24/96) saattoi kuulomuistiin sekä muistiinpanoihin nojaten menettää hitusen rankimpien nousujen terävyydestä ja iskevyydestä, mutta vain hitusen. Kenties Frankien kans-

sa uskallus ja lihakset olivat riittäneet hie- man pidemmälle. Vaikka 15 watin ero kana- vakohtaisissa tehoissa ei ole suuren suuri, niin Frankien tuhdimpi virtalähde otti nousut pehmeämmässä kulmassa vastaan.

Frankien kanssa tunsin, että (Omar Sosan Iroko-kappaleella) "pianon alarekisterin läm- pö kappaleen alussa tuntui painottuvan. Varsinaisen vokaaliosuuden alkaessa tunnere- kisteri osui kohdilleen ja vahvisti italiaanon kyvyn tulkita osoittelun sijaan. Erottelu pia- non, ihmisäänen sekä taustan ohuen rytmit- tävän elementin kesken oli varsin mainiolla tolalla. Kaunista, muttei vielä kaunistelevaa".

Performer ei sokeroinut sekään, mutta oli kuitenkin hieman lähempänä tunnekartan herkkää puolta. Saattaa olla, että se oli juuri sen verran isoveljeään kompaktimpi ja simp- pelimpi ilmaisussaan, että sopivalla mate- riaalilla askeettisempi tulkinta osui melko lailla nappiin. Joka tapauksessa Performer viihtyi siellä, missä esitykset olivat luon- taisesti kauniisti rakennettuja (barokki) ja soinnillisesti moniulotteisia (jouset). Rehel- listä, kaunista, ylimalaista ja intiimiä. Sa- moja ominaisuuksia löytyy toki muistakin musiikkilajeista, joten pelkäksi klassisen musiikin kaveriksi Performer ei tietenkään jäänyt.

Groteskiksi meno äityi vain silloin, kun kiusasin moukkamaisen tahallisesti vireistä instrumenttia vaikkapa Pendereckin Kosmogonia reippaammalla voimakkuudella. Sen si-

KUTEN FRANKIESSA MYÖS PERFORMERISSA ON OMAT PERSOONALLISET PUOLENSA. ESIMERKIKSI KAIUTINANNOT KELPUUTTAVAT VAIN BANAANILIITTIMET.

jaan Webernin (Cinq Pièces, op. 10) kanssa Per- former viehätti ja piti positiivisessa mielessä simppelein linjansa. Yksittäisten instrument- tien sointiin se toi sinne tänne ilmaisullista painoarvoa, jota ei pidä sotkea raskaudeksi tai hitaudeksi. Ymmärrän, että joku saattaisi pitää kevyemmästä näkemyksestä erityisesti sil- loin, kun soittimet eivät niinkään kilpaile kes- kinäisestä tilasta vaan ajasta.

Käsittelin jotakuinkin samaa asiaa Fran- kien kohdalla näin: "Viehättävän elämänma- kuinen Decolagem (Tunico) säilytti herkkyy- den, jonka intro suorastaan vaatii. Kappaleen alkaessa erottelua edellyttää kitaran lisäk- si taustan rytmisessä, joka ei runno itseään esiin. Kappaleessa on useita kohtia, joissa jok- in instrumentti ja esimerkiksi kitaran yksit- täinen kieli vie kappaletta teemallisesti eteen- päin. Herkkyyttä, heleyttä ja kauneutta riittää niin paljon, että jo siksi olisi hyvä pitää hyl- lyssä 300B-vahvistinta. Sitä ilmavuutta ja nuot- tin luonnollista pituutta tai soinnun selkeyttä ei Frankie tavoittanut, muttei moni muukaan, hinnasta ja topologiasta riippumatta".

Sama näyte oli soitettava Performerin kanssa, jotta saisin varmuuden asiaan. Oli- siko sen sisäinen skaala ollut jotenkin ka- peampi ja isoveljeään nopeammin ääripäis- sään? Mene ja tiedä.

Performer ei erityisesti keskittynyt mikro- tason asioiden tarkasteluun. Vaikka kaikki olennainen oli korville kuulolla, puuttui referenssinä toimivan Accuphase E-280:n kal- tainen syvä resoluutio ja koko äänialueen lempeä voima ja koko. Tätä selittää toden- näköisesti yhtä lailla hintaero kuin myös

GROTESKIKSI MENO ÄITYI VAIN SILLOIN, KUN KIUSASIN MOUKKAMAISEN TAHALLISESTI VIREISTÄ INSTRUMENTTIA VAIKKAPA PENDERECKIN KOSMOGONIALLA REIPPAAMMALLA VOIMAKKUUDELLA.

valmistajien omat äänelliset painotukset. Performer pitäytyi enemmän musiikissa ja vähemmän hifissä.

Koetun perusteella on helppo ennustaa Fa- bion Fase-aikojen topologiaan pohjautuvan luomuksen istuvan monen kaiuttimen kave- riksi. Lyyristä punkkupakettia hakeva voisi etsiä seuraa vanhemmista Sonus fabreista – eikä pettyisi. Sellaista eleganttia ja sisäsiis- tiä sävelkulkua takan loimun seuraksi. Äkäi- semmin transienttinsa nauttiva voisi katsella erästä ranskalaista vaihtoehtoa kaiuttimen rooliin. Ja niin edelleen. Performerin luonnet- ta ei tarvitse piilotella, mutta kaiutinvalinnal- la saa lopputuloksen mieleisempään. ■

VAHVISTIMENA PARHAIMMILLAAN

On ilmeistä, että kahden vahvistimen, Frankien ja Performerin, äänessä on paljon samaa. Jos arvata pitäisi, niin sanoisin Frankien jyttyvän virtalähteen ja muiden pienien erojen anta- van sille hieman enemmän resoluutiota ja helppouden tunnetta ääneen. Kaikella on kuiten- kin hintansa.

Samaan aikaan Performerin omalla tavallaan raikas ja toisaalta kompakti ilmaisu sekä huomattavasti halvempi hinta tekisi itselleni valinnan helpoksi. Jos Frankie onkin esityksen dii- va, on Performer se tasaisesti puurtava taustalaulaja, jonka ansiosta kokonaisuus toimii.

+ ÄÄNI | SIISTI JA KOMPAKTI OLEMUS | PERSOONALLINEN VAIHTOEHTO

- KAKSINKERTAINEN VOIMAKKUUSÄÄTÖ STRIIMERILLE | EI NATIIVIA ROON-TUKEA | DA-MUUNTIMEN 192 KILOHERTSIN RAJOITE (VARAUKSIN) | RAJALLISET DIGILITÄÄNNÄT